

Łódzki Dziennik Urzędowy

PRENUMERATA:

Kwartalnie Marek 9.—
Miesięcznie Marek 3.—
z odnoszeniem do domu.

Redakcja i Administracja

Pasaż Majera 10 (Sienkiewicza 21)

Telefon Nr. 100.

Administracja czynna od 9 do 3 po południu.
Redaktor przyjmuje od 11 do 1 po południu.

OGŁOSZENIA:

Za wiersz petitowy (4 szpalty na stronie) lub jego miejsce 90 fen.
Drobne ogłoszenia 15 fen za wyraz,
najmniejsze Mk. 1.50.

Dekrety i rozporządzenia.

DEKRET

o miarach.

Art. 1.

Legalnemi jednostkami miar w Państwie Polskiem są jednostki, określone w art. 2—7 dekretu niniejszego, oraz te jednostki wtórne, wielokrotne i podwielokrotne jednostek podstawowych, określonych w tychże artykułach, które będą uznane za legalne przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Podstawową jednostką długości jest metr.

Art. 3.

Podstawowemi jednostkami powierzchni są: metr kwadratowy i ar.

Jednostkami powierzchni są także powierzchnie, zawarte w kwadratach, których boki są równe którejkolwiek z legalnych jednostek długości.

Art. 4.

Podstawowemi jednostkami objętości są: metr sześcienny albo kubiczny i litr.

Art. 5.

Podstawową jednostką kątów płaskich jest kąt prosty.

Art. 6.

Podstawową jednostką masy jest kilogram.

Art. 7.

Jednostką temperatury (różnic temperatury) jest różnica temperatury, odpowiadająca jednemu stopniowi normalnej skali termometrycznej, czyli stopień temperatury.

Art. 8.

We wszystkich aktach i czynnościach urzędowych w obrocie publicznym oraz we wszelkich kontraktach rządowych, przy których zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar.

Art. 9.

Wzorem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością. Przyrządem mierniczym jest każdy mechanizm, służący do pośredniego lub bezpośredniego dokonywania pomiarów.

Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 10.

Uchybieniem wzorca miary jest różnica między jego wielkością i wielkością odpowiadającego mu wzorca normalnego, z którym według przepisów winien być porównany przy legalizowaniu. Uchybieniem przyrządu jest różnica między znaną rzeczywistą miarą wzorców normalnych, zapomocą których winien on być sprawdzony przy legalizowaniu, a tą miarą, którą według wskazań przyrządu należałoby owym wzorcem normalnym przypisać, lub różnica między wskazaniami przyrządu, a wskazaniami przyrządu normalnego, z którym według przepisów winien on być porównywany przy legalizowaniu.

Art. 11.

Narzędzia miernicze są legalne, jeżeli bez względu na swoje uchybienia, odpowiadają pozatem przepisom o warunkach legalizowania, wydanym na podstawie niniejszego dekretu przez Główny Urząd Miar, — są rzetelne, jeżeli ich uchybienia nie przekraczają granic uchybień obiegowych, ustanawianych przez Ministra Przemysłu i Handlu dla narzędzi mierniczych, znajdujących się w obrocie publicznym.

Art. 12.

Legalizacja narzędzi mierniczych polega na przepisowym sprawdzeniu ich i ocechowaniu przez władze powołane. W obrocie publicznym legalizacja jest ważną w ciągu okresu, przepisanego przez Główny Urząd Miar, po upływie którego uważa się ją za nie będą.

Art. 13.

Przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych winny być używane dla wykonania pomiarów narzędzia miernicze, odpowiadające obowiązującym przepisom i sprawdzone w głównym Urzędzie Miar lub urzędach podwładnych.

Art. 14.

W obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej zwanej wagą), o ile przez to będzie lub być może

ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze, legalizowane i rzetelne.

Art. 15.

Minister Przemysłu i Handlu upoważniony jest do rozciągnięcia działania art. 14 na wszelkie narzędzia miernicze, używane w obrocie publicznym i służące do obliczania wartości dostarczanych materji lub energii, lub używane do oceny pracy, bądź też mające znaczenie dla bezpieczeństwa publicznego, jako i na wszelkie narzędzia miernicze wynajmowane zawodowo lub oddawane do użytku publicznego za opłatą.

Art. 16.

W czynnościach, dla których prawo niniejsze przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, narzędzia te używane być muszą właściwie, t. j. tylko w tych warunkach i okolicznościach, dla odmierzenia takiego rodzaju wielkości, materji lub energii i takich ilości, dla których zostały one dopuszczone przez Główny Urząd Miar do obrotu publicznego, podlegającego przymusowi legalizowania.

Art. 17.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest, dla poszczególnych gałęzi, jakoteż określonych rodzajów towarów, przeznaczonych do obrotu publicznego, a szczególnie do obrotu zagranicznego, dozwalać w drodze wyjątku stosowanie takich narzędzi mierniczych, które nie opierają się na miarach, wyszczególnionych w artykułach 1—7 i nie są legalizowane według krajowych przepisów.

Art. 18.

Sprawami, dotyczącymi miar i narzędzi mierniczych, zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, podlegający Ministrowi Przemysłu i Handlu. Statut Głównego Urzędu Miar i urzędów podwładnych wydaje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 19.

Dyrektora Głównego Urzędu Miar mianuje Najwyższa Władza Państwowa.

Art. 20.

Wyrób i sprzedaż narzędzi mierniczych podlega koncesjonowaniu i nadzorowi Głównego Urzędu Miar w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 21.

Miejscowa policja oraz minicypalne inspekcje handlowe obowiązane są do bezpośredniego nadzoru nad stosowaniem w obrocie publicznym narzędzi mierniczych, odpowiadającym warunkom art. 14. Przepis ten nie odnosi się do urzędów państwowych.

Art. 22.

Winny przekroczenia art. 14 dekretu niniejszego ulegnie karze, przewidzianej w Kodeksie Karnym albo karze administracyjnej, nałożonej przez odpowiednie władze legalizacji narzędzi mierniczych, w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 23.

Wykonanie dekretu niniejszego należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który określi również wysokość opłat za czynności urzędów miar i sposób wydawania przepisów, przewidzianych w dekrete niniejszym.

Art. 24.

Minister Przemysłu i Handlu wyda przepisy, dotyczące określenia i dalszego tymczasowego używania mórg nowopolskich, kwart, funtów i łutów na ziemiach b. zaboru rosyjskiego.

Dan w Warszawie, d. 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

Kazimierz Hącia.

„Dz. Pr.“ z dn. 8/II 1919 r. Nr. 15 poz. 211.

PROTOKUŁ

XV posiedzenia Sejmiku powiatowego łódzkiego z dnia 29 kwietnia 1919 r.

Przewodniczący: Powiatowy Komisarz Rządowy: A. Remiszewski.

Sekretarz: Opęchowski.

Nieobecni bez podania przyczyn Członkowie Sejmiku: Zarzycki z gm. Radogoszcz, Żychliński z gm. Wiskitno.

Usprawiedliwili swą nieobecność: Jarczyński z gm. Górki, Waycht z gm. Nowosolna i Horodyński z gm. Wiskitno.

Porządek dzienny:

- I. Odczytanie protokołu z poprzedniego posiedzenia.
- II. Etat inżyniera budowlanego.
- III. Potwierdzenie wyboru 2 członków Wydziału Powiatowego.
- IV. Utworzenie Komisji Apropowizacyjnej przy Sejmiku.
- V. Wybór 2 delegatów do Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej.
- VI. Wybór delegata do Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa.
- VII. Zniesienie podatku od psów.
- VIII. Podatek od biletów wejścia do parku w Rudzie Pabjanickiej.
- IX. Podatek od zabaw publicznych.
- X. Przejęcie kosztów dezynfekcji na budżet Związku Komunalnego.
- XI. Umorzenie pożyczki w wysokości mk. 6,000 na odbudowę Kościoła w Rzgowie.
- XII. Bezczynność wiatraków w niedzielę i święta.
- XIII. Sprawa węgla i soli.
- XIV. Wolne wnioski.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego zostaje odczytana i jednogłośnie przyjęta rezolucja w sprawie Gdańska o brzmieniu następującem:

Sejmik łódzki powiatowy, uznając, że dla istnienia i rozkwitu Polski niezbędne jest posiadanie własnego portu z wybrzeżem morskim, zwraca się do Naczelnika Państwa i do Rządu Polskiego z gorącym wezwaniem uczynienia wszelkich wysiłków, aby Gdańsk został uznany za integralną część państwa polskiego.

Na wniosek p. **Suszyńskiego** jednogłośnie postanowiono wysłać depeze powitalną do generała Hallera, a na wniosek p. **Klimka i ks. Giebartowskiego** do Naczelnika Państwa z powodu zbobycia Wilna.

I. Odczytanie protokołu z poprzedniego posiedzenia.

Cały protokół bez dyskusji przyjęto.

II. Etat inżyniera budowlanego.

P. Suszyński wyjaśnia obecnym funkcje inżyniera budowlanego, motywując konieczność, uznaną już przez Wydział Powiatowy, uchwalania etatów, opłacanych przez Związek Komunalny, jak również jednorazowego wydatku na urządzenie techniczne biura inżyniera budowlanego.

P. Chaćniński zwraca uwagę obecnych na to, że wydatek na urządzenie biura będzie jednorazowy, a część pozostałych wydatków ma ponosić państwo.

Inżynier budowlany **p. Woźnicki** określa rolę inżynierów budowlanych w dziele odbudowy kraju i przedstawia stronę finansową sprawy, poruszając również kwestję opłat od podań i planów.

P. Mieszek uznaje doniosłość pracy inżynierów budowlanych, atoli przewiduje wielkie ciężary, jeżeli państwo nie przyjdzie z wydatną pomocą.

Przewodniczący komunikuje, że ta pomoc jest zdecydowana.

P. Mieszek proponuje, aby biuro inżyniera budowlanego sporządziło plany bezpłatnie.

P. Klimek wnosi, aby nie pobierano opłat tylko od drobnych budowli.

Ks. Giebartowski sądzi, że te niewielkie opłaty nie będą ciężarem dla budujących, a jednocześnie dadzą poważny przychód Związkowi Komunalnemu.

P. Cezak zapytuje, czy inżynier powiatowy będzie służył ludności pomocą w sporządzaniu planów.

P. Woźnicki wyjaśnia, że na wsi budowanie podług szczegółowych planów nie jest konieczne. Właściciel może się zwrócić do kogo zechce w sprawie sporządzenia planu.

P. Gajewski, zastępca Komisarza, podnosi, że opłaty od podań i planów są drobne, jednakże mają znaczenie zasadnicze; trzeba dążyć do tego, aby wydatki na tego rodzaju cele były pokrywane ze specjalnych opłat. Korzyść, jaką odnosi ludność z pracy inżyniera budowlanego, jest wyraźna. Nie można zaś wszystkich wydatków zwać na podatek gruntowy.

P. Zarzycki wskazuje, że przedewszystkiem należałoby zadecydować etat biura, a później kwestję opłat.

P. Cezak uważa, iż Wydział budowlany powinien opracować parę typów wzorowych budynków, uwzględniających przedewszystkiem wymagania higieny.

Przewodniczący wnosi poprawkę do projektu inżyniera budowlanego, a mianowicie, by kancelista, piszący na maszynie, brał 500 mk. miesięcznie, zaś kancelistka, pisząca na maszynie, 400 mk.

Sejmik jednocześnie uchwalił ponieść kosztu jednorazowego urządzenia w wysokości do 3000 mk. i utrzymanie biura inżyniera budowlanego, które obejmować będzie dwa etaty: 1) kancelisty piszącego na maszynie, z pensją 500 mk. miesięcznie, albo kancelistki, piszącej na maszynie, z pensją 400 mk. miesięcznie; 2) woźnego z pensją 350 mk. miesięcznie.

Na kupno maszyny przeznaczyć sumę 1000 mk.

Połączyć telefon inżyniera budowlanego ze stacją miejską, o ile koszt połączenia nie przewyższy 100 mk.

Ustanowiono dalej następujące dodatki do podatku państwowego od podań i planów:

a) od podania (bez planu) — 10 mk. przyjęto większością głosów;

b) od planów — za 1 arkusz — 10 mk., za następne po 5 mk. przyjęto jednogłośnie;

c) od planów budowli przemysłowych — za pierwszy arkusz 20 mk., za następne po 10 mk. — przyjęto jednogłośnie.

P. Cezak podtrzymuje swój wniosek, aby opracowane zostały wzory budynków dla wsi; biuro inżyniera budowlanego powinno być szkołą budownictwa.

Ks. Giebartowski oznajmia, że takie wzory są w R. Gł. Op.

P. Mieszek uważa za wskazane, aby Rząd ustanowił nagrody za wzorowe budynki, zastrzegając się co do pewnych warunków higienicznych, estetycznych, bezpieczeństwa i t. d.

P. Suszyński w sprawie wykonania wniosku p. Cezaka proponuje odbić i rozesać do gmin rysunki wzorowych budynków. Nieraz pomimo znacznego nakładu pracy i pieniędzy budynki bywają stawiane bardzo nieodpowiednio.

Ks. Giebartowski podnosi, iż rząd, dając drzewo budulcowe, czyni więcej, niż gdyby dawał pieniądze, a przeto może wymagać przestrzegania w budowaniu pewnych warunków.

Po wyczerpaniu dyskusji postanowiono przekazać tę sprawę Komitetowi Powiatowemu Rozdziału Drzewa dla wypracowania wniosku.

III. Potwierdzenie wyboru dwóch członków Wydziału Powiatowego.

Przewodniczący wyjaśnia przebieg sprawy i zapytuje obecnych, czy chcą potwierdzić wybór pp. **Hordyńskiego i Waychta** czy też dokonać nowych wyborów dwóch członków Wydziału Powiatowego.

Wobec żądania nowych wyborów, zgłoszonego przez p. **Klimka** i p. **Mieszka** — przewodniczący zarządza nowe wybory.

W tajnym głosowaniu za pomocą kartek większością głosów zostali wybrani pp. **Klimek** i **Mieszek**.

IV. Utworzenie Komisji Aprowizacyjnej przy Sejmiku.

Przewodniczący podaje do wiadomości zebranych, że wobec rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 marca b. r., przekazującego Sejmikom Powiatowym zadanie tymczasowych Powiatowych Rad Apropowizacyjnych, należy powołać Komisję Apropowizacyjną, złożoną z 9 osób.

Referent aprowizacyjny p. **Świtalski** mówi o zadaniach Komisji Apropowizacyjnej. Zadania te są liczne i doniosłe wobec tego, że własnych zapasów prawie nie mamy, a te które otrzymujemy z Ameryki, przy-

chodzą nieregularnie, przeto na Komisji Apropowacyjnej będzie ciężył obowiązek słusznego, równomiernego ich podziału.

Przewodniczący podkreśla konieczność wyboru ludzi najbardziej kompetentnych. Ze względu na wielką odpowiedzialność tych Komisji, skład ich będzie zatwierdzony przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Ministerstwo Apropowacji.

P. Mieszek zapytuje, czy Komisja będzie miała wpływ również na zamówienia i dostawy, czy tylko na rozdział.

P. Świtalski wyjaśnia, że Komisji zadaniem będzie regulowanie dowozu do powiatu i prawidłowy rozdział.

P. Cezek prosi Przewodniczącego o wskazówki, ilu ma być w Komisji członków Sejmiku, a ilu z poza niego.

Przewodniczący komunikuje, że Wydział Powiatowy proponuje 5 członków Sejmiku i 4 z poza niego.

P. Cezak — 4 członków Sejmiku, 5 z poza niego.

P. Mieszek — 6 członków Sejmiku, 3 z poza niego.

W głosowaniu większość Sejmiku oświadcza się za wnioskiem p. Mieszka.

P. Cezak żąda wniesienia do protokołu jego votum separatum, że w Komisji, gdy chodzi o miasta, powinno być więcej przedstawicieli miast.

Po zamknięciu dyskusji wybrani zostali przez akłamację:

Z pośród członków Sejmiku pp. Arenowski, Bełdowski, Kielbik, Klimek, Mieszek, Sikorski.

P. Cezak nie przyjął wyboru wobec niemożności brania udziału intensywnego w pracach Komisji.

Na zastępców powołano pp. Rydlewicza i Urbanowskiego.

Z poza Sejmiku wybrano do Komisji pp. Franciszka Nawrockiego ze Zgierza i Leoarda Szuberta ze Zgierza (na propozycję pp. Bełdowskiego i Chaćcińskiego), i p. Rocha Łasonia z Chojen (na propozycję p. Rydlewicza).

Instruktor Kółek Rolniczych p. N. zgłasza wniosek nagły o pomoc dla Związku, o poparcie jego pracy.

P. Klimek podnosi konieczność organizowania wsi, doniosłość organizowania wsi, wysiłku na tem polu Związku Kółek Rolniczych.

P. Mieszek dodaje, że Kółko rolnicze — to szkoła dla drobnego rolnika. Tam, gdzie pracują kółka rolnicze, widać ogromne podniesienie się wydajności gleby, udoskonalenie sposobów gospodarowania, a wskutek tego wzrost dobrobytu.

Na pytanie **p. Aronowskiego** co do stosunku Związku Kółek Rolniczych do Towarzystwa Rolniczego p. N. odpowiada, że kiedyś Związek został utworzony przez Towarzystwo Rolnicze. Dziś te dwie instytucje stanowią razem pewną całość, dopełniając się wzajemnie, jednakże Związek korzysta z szerokiej autonomji.

Po wyczerpaniu dyskusji Przewodniczący poddaje pod głosowanie uchwalenie zapomogi, przyznanej przez Wydział Powiatowy.

Jednocześnie uchwalono tymczasową zapomogę dla Związku Kółek rolniczych 10,000 mk., a dla Towarzystwa Rolniczego 5,000 mk.

V. Wybór 2 delegatów do Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej.

Przewodniczący objaśnia zebrany zadania i skład zarówno Powiatowego, jak i Gminnych Komitetów Pomocy Rolnej.

Zostają wybrani pp.: Bełdowski i Mieszek.

VI. Wybór delegata do Komisji Powiatowej Rozdziału Drzewa.

Po wyjaśnieniach Przewodniczącego, dotyczących zadań i składu Komisji, wybrano jednogłośnie p. Kamińskiego.

VII. Zniesienie podatku od psów.

Przewodniczący nadmienia, że ten podatek spotykał się oddawna z wielką niechęcią a nawet oporem ogółu ludności. Komisja Likwidacyjna zniosła ten podatek. Ministerstwo zwróciło uwagę, że tego rodzaju uchwała jest nieważna, jako sprzeczna z Ordynacją Związków Komunalnych i poleciło ściągnąć ten podatek, inaczej ściągnie go państwo dla siebie.

P. Cezak oświadcza, że zniesienie tego podatku należy utrzymać. Z psów, których właściciele wobec podatku nie chcieli żywić, robiono wędliny. Nie wiadomo, dlaczego Ministerstwo z takim uporem trzyma się rozporządzenia Hindenburga.

Większością głosów postanowiono: podatku od psów nie ściągać.

VIII. Podatek od biletów wejścia do parku w Rudzie Pabjanickiej.

Uchwalono jednocześnie w wysokości, przyjętej przez Wydział Powiatowy:

Cena biletu dla dorosłych: 90 fen. i 10 fen. podatku.

Cena biletu dla uczniów i żołnierzy: 45 fen. i 5 fen. podatku.

IX. Podatek od zabaw publicznych.

Wydział Powiatowy zaproponował 10 mk.

P. Mieszek proponuje 25 mk.

Po krótkiej dyskusji uchwalono pobieranie podatku od zabaw publicznych w wysokości 10 mk.

Wniosek uwolnienia od podatku zabaw na cele społeczne lub dobroczynne upadł.

X. Przejęcie kosztów dezynfekcji na budżet Związku Komunalnego.

P. Chaćciński objaśnia, że pokrywanie tych kosztów przez gminy było czysto teoretyczne. Gmina zwracała się zazwyczaj do Związku Komunalnego o pokrycie wydatków. Dla normalnej działalności Oddziałów dezynfekcyjnych konieczne jest przejęcie ich przez Związek Komunalny, połączenie administracji Oddziałów dezynfekcyjnych z administracją szpitali.

P. Mieszek stwierdza, że epidemja tyfusu plamistego szerzy się gwałtownie. Praca lekarzy powiatowych i siostr miłosierdzia nie daje należytych wyników. Dezynfekowanie odbywa się niedość sprawnie. Trzeba wziąć się energicznie do tego, aby zaradzić złemu.

P. Chaćciński dodaje, że właśnie lekarz powiatowy musi mieć ręce rozwiązane.

Jednogłośnie przechodzi wniosek:

Koszta utrzymania szpitali epidemicznych w Aleksandrowie i Tuszynie obciążają od 1917 r. budżet Wydziału Komunalnego. Koszta dezynfekcji zaś dotąd ponosiła każda gmina. Pozostawało to jednak na papierze, gdyż gminy rok rocznie zwracały się do Sejmiku o zwrot kosztów dezynfekcyjnych, co w większości wypadków Sejmik przyznał. Sprawa sama zaś na w ten sposób postawionej kwestji bardzo cierpi, gdyż o każdy drobniak trzeba z zarządem gminnym stale się targować i po kilka tygodni nieraz na załatwienie czekać.

Następnie, ponieważ aparaty i personel dezynfekcyjny są czynne tylko w Aleksandrowie, Tuszynie, Rzgowie i Chojnach, stamtąd w razie potrzeby dokonuje się dezynfekcji w innych gminach. Gminy, które dają w ten sposób personel i materiały dezynfekcyjne dla innych sąsiednich gmin, słusznie protestują przeciwko temu. Sprawa zaś ściągania kosztów przez gminę z innej gminy jest bardzo utrudnioną i problematyczną, wobec tego więc jeszcze bardziej cierpi cała sprawność dezynfekcji.

Przyjąwszy to wszystko pod uwagę postanowiono, aby koszta całej dezynfekcji w powiecie przeszły do budżetu Wydziału Komunalnego i aby tym samym uniezależnić inicjatywę lekarza powiatowego w sprawie dezynfekcji od zarządów poszczególnych gmin.

Koszta dezynfekcji na cały rok wyniosą w powiecie około 60,000 marek, którą to sumę w części można ściągnąć z gmin przymusowo w końcu roku, w formie podatku, proporcjonalnie do dokonanych dezynfekcji.

XI. Umorzenie pożyczki w wysokości 6,000 na odbudowę kościoła w Rzgowie.

Jednogłośnie uchwalono pożyczkę umorzyć.

XII. Bezczyność wiatraków w niedziele i święta.

Po dyskusji uchwalono wniosek, aby w niedziele i święta wiatraki były nieczynne od godziny 10-ej do 1-ej, a młyny wodne przez cały dzień.

XIII. Sprawa węgla i soli.

P. Chaćniński oznajmia, że umowa w sprawie węgla z prywatnym przedsiębiorstwem została rozwiązana, sprzedaż monopolowa została oddana Sejmikowi na dogodnych warunkach.

Gdy ze źródeł nieurzędowych nadchodzić zaczęły wieści, że sprzedaż soli w obrębie powiatu powierzono prywatnemu przedsiębiorstwu, Wydział Powiatowy zaprotestował. Ministerstwo Apropowizacji odpowiedziało, że sprzedaż soli powierzono Radzie Głównej Opiekuńczej i Związkowi Stowarzyszeń Spożywczych, jako instytucjom, których charakter społeczny daje zupełną rękojmię, że korzystają z monopolu w sposób odpowiedni.

Przewodniczący z naciskiem stwierdza, że charakter Sejmiku, jako ciała samorządowego jeszcze większe daje pod tym względem gwarancję, że więc nie było i niema słusznej przyczyny, dla którejby należało powierzyć sprzedaż nie Sejmikowi, ale jakiegokolwiek innej instytucji.

Nawiasem mówiąc, Rada Główna Opiekuńcza odpowiednich biur ani składów nie ma, musiałaby więc sprzedaż z własnych rąk wypuścić, powierzając ją komuś innemu.

P. Suszyński sądzi, że należy porozumieć się w pierw z Radą Główną Opiekuńczą, czy nie podjęła już w tej sprawie jakich kroków.

P. Chaćniński, uważa, iż Radę Główną Opiekuńczą należy zupełnie pominąć, zwrócić się wprost do Ministerstwa. Kiedy delegaci Sejmiku byli w Warszawie w sprawie węgla, zapewniono ich, że jeżeli sprzedaż soli będzie komuś powierzona, to przed wszystkimi otrzyma ją Sejmik.

Jednogłośnie uchwalono następujący wniosek, p. Chaćnińskiego:

Wobec powierzenia przez Ministerstwo Apropowizacji sprzedaży soli Radzie Głównej Opiekuńczej i Warszawskiemu Związkowi Stowarzyszeń Spożywczych, Sejmik mając na uwadze:

że wymienione instytucje dotąd żadnej działalności w tym zakresie nie ujawniły i ujawnić nie mogły, nie mają bowiem odpowiednio zorganizowanego aparatu wykonawczego;

że natomiast Wydział Handlowy jako ekspozytura Sejmiku organizację tę zastępując, ludność w sól za pośrednictwem Referenta Apropowizacji zaopatruje;

że Wydział ten zdołał już zalecić się sprawnym i umiejętnym prowadzeniem interesów ku istotnemu pożytkowi ogółu spożywców;

że ześrodkowanie w jednym ręku kilku monopolowych artykułów bardziej prawidłowy rozdział ich zabezpiecza i koszta administracyjne w znacznym stopniu zmniejsza;

że właśnie Związek Komunalny zgodnie z duchem czasu, jako instytucja nawskroś społeczna, najbardziej powoływany jest do ujęcia całkowitej apropowizacji ludności;

uchwała: zwrócić się do Ministerstwa Apropowizacji o unieważnienie zawartej z wymienionymi instytucjami umowy i o udzielenie Sejmikowi wyłącznego prawa sprzedaży soli w Obwodzie Łódzkim.

P. Cezak mówi, że podobno sól jest w rękach spekulantów i Ministerstwo Apropowizacji od nich ją nabywa.

Referent apropowizacyjny p. Świtalski wyjaśnia, że solą rozporządza wyłącznie Państwowy urząd do handlu solą. Sól pozostająca w rękach kupców prywatnych, jest przemycaną z Niemiec. Wobec tego, że ci kupcy nie opłacają patentu, mogą ją nawet sprzedawać taniej. Urzędy Apropowizacyjne nabywają sól wyłącznie z legalnego źródła.

P. Cezak podnosi, że niezrozumiałem jest, jak spekulanci mogą proponować nabywanie soli całymi wagonami.

P. Mieszek zapytuje, dlaczego sól niemiecka jest tańsza i lepsza.

P. Świtalski oświadcza, że nie umie na pierwsze pytanie odpowiedzieć. Zapewne produkcja soli w Niemczech jest tańsza. Sól sprowadza się wyłącznie II-go gatunku, który jest znacznie tańszy i nie gorszy choć ciemniejszy.

Przewodniczący zaznacza, że niewątpliwie dzieją się nadużycia. Są one podnoszone w Sejmie, trzeba też aby Sejmiki się wypowiedziały w tej kwestji.

P. Mieszek uważa za niezbędne sprowadzenie węgla w większej niż dotąd ilości. Kowale po wsiach muszą płacić po 50 mk. za korzec koks.

Przewodniczący wskazuje przyczyny zastraszającego braku węgla. Są to: po pierwsze — brak wagonów wobec wielkich potrzeb kraju, po drugie, wielkie transporty węgla do Poznańskiego wzamian za kartofle, a wreszcie nadużycia.

Uchwalono jednogłośnie przesłać do Ministerstwa Aprowizacji, do Ministerstwa Przemysłu i Handlu i do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych następujące depesze jednakowej treści:

„Członkowie powiatowego sejmiku łódzkiego, zebrani na dzisiejszym nadzwyczajnym ogólnym zebraniu, wnoszą do Pana Ministra skargę na państwowy urząd węglowy za niedostarczanie węgla i koksu Wydziałowi Handlowemu. Zważywszy to: 1) z przyznaczonych dla obwodu łódzkiego 451 wagonów na kwiecień otrzymał wydział handlowy zaledwie 20 wagonów, co stanowi $\frac{1}{25}$ część niezbędnego materiału opałowego; 2) z powodu kompletnego braku węgla zaprzestali już działać niektóre piekarnie, kuchnie, kuźnie, nie mówiąc już o elektrowniach i innych fabrykach; 3) taki stan rzeczy może wywołać niepożądane rozruchy głodowe, żądamy by były podjęte jaknajenergiczniejsze środki, w celu zaspokojenia opałowych potrzeb obwodu, a także by, niedostarczony nam kontyngent marcowy i kwietniowy koniecznie był dopełniony w Maju i Czerwcu, oraz by Ministerstwo zwróciło nam straty, wynikłe z powodu niedostarczania węgla“.

Przyjęto również wniosek p. Cezaka, aby się zwrócić do posłów Sejmowych z okręgu łódzkiego z piśmiennym wezwaniem, aby poczynili energiczne kroki w tej sprawie.

XIV. Wolne wnioski.

P. Bloch zapytuje, co zrobić wobec urządzania w gminie Rąbień całonocnych zabaw dla wyrostków.

Przewodniczący wyjaśnia, że ta sprawa nie wchodzi w zakres działalności Sejmiku.

P. Mieszek podnosi konieczność po nocy aprowizacyjnej dla gmin.

Przewodniczący komunikuje, że ta sprawa jest w toku.

P. Kamiński uskarża się na samowolne zarządzenia Rady Gminnej i wójta gminy Górki w sprawach szkolnych, jak również na ignorowanie uchwał zebrania gminnego w sprawie zamknięcia szynku Endera w Tuszynie.

Następnie przyjęto większością głosów wniosek o przyznaniu członkom Sejmiku prócz djet w wysokości 15 mk. zwrotu kosztów podróży.

P. Chaciński proponuje nałożenie kar na członków Sejmiku za spóźnianie się na posiedzenia.

Tę sprawę przekazano Przewodniczącemu.

P. Mieszek proponuje wobec ustanowienia podatku od rowerów ustanowić podatek od powozów i samochodów, znajdujących się w posiadaniu osób prywatnych.

Przekazano do rozpatrzenia Wydziałowi Powiatowemu.

P. Świąteczak zgłasza wniosek, aby ustanowiono akordowe wynagrodzenie za roboty publiczne wobec nierównej wydajności pracy robotników.

Wniosek przekazano do rozpatrzenia Powiatowemu Komitetowi Robót Publicznych.

Na tem posiedzenie zostało przez Przewodniczącego zamknięte o godz. 4 m. 30.

Przewodniczący:

Powiat. Komis. Rząd. *A. Remiszewski.*

Sekretarz: *Opechowski.*

ROZPORZĄDZENIE.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia r. b. o wstrzymaniu przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydawania z d. 1 maja cukru na wyrób cukierków i wódek. Urząd walki z lichwą i spekulacją zarządza, co następuje:

1) Właściciele lub administratorzy cukierni, fabryk cukierków i dystylarni obowiązani są złożyć w Urzędzie Walki z lichwą i spekulacją (Ewangelicka №5) lub w odnośnych ekspozyturach prowincjonalnych Urzędu piśmienne deklaracje o znajdujących się obecnie w ich posiadaniu zapasach cukru przemysłowego ze wskazaniem miejsc przechowania tych zapasów.

Wyżej wskazane deklaracje winny być złożone w terminie 7-o dniowym od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

2) Przerobienie ujawnionych w deklaracjach zapasów cukru będzie odbywać się pod kontrolą funkcjonariuszów Urzędu Walki z lichwą i spekulacją, którzy mają prawo sprawdzać deklaracje, oraz żądać od właścicieli lub administratorów cukierni, fabryk cukrów i dystylarni okazania wykazów użytego z zapasów cukru na wyrób cukierków i wódek.

Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegną następstwom, określonym w dekreście z dnia 11 stycznia r. b. (areszt do 3 miesięcy lub grzywną do 50000 marek i konfiskata towaru).

Minister Aprowizacji:

(—) *Antoni Minkiewicz.*

Naczelnik Urz. Walki z Lichwą i Spekul:

(—) *Ludwik Ptaszyński.*

Łódź, dnia 25 maja 1919 r.

U S T A W A

z dnia 9 maja 1919 roku

w przedmiocie wymiany znaków obiegowych, znajdujących się na ziemiach polskich.

Art. 1. Natomiast po dostarczeniu z drukarni dostatecznej ilości biletów Banku Polskiego, opiewających na złote, jako przysługującą jednostkę pieniężną polską, marki polskie i niemieckie, korony austriacko-węgierskie i ruble rosyjskie carskie mają być zamieniane na złote i na Rentę Polską 4%-ową w stosunku, który zostanie określony w oddzielnej ustawie jednocześnie z ustaleniem kursów wymiennych.

Posiadacz pierwszej pożyczki państwowej (asygnaty 1918 r.), nabytej przed 1 lipca 1919 r., przy wymianie posiadanej jeszcze gotowizny, w rozmiarach nie przewyższających sumy przedstawionych jednocześnie asygnat w takiej samej walucie, otrzyma w złotych więcej, niż ten, który przedstawia pieniądze do wymiany bez jednoczesnego przedstawienia asygnat.

Art. 2. Określenie maksymalnej sumy znaków pieniężnych, które będą wymieniane w całości, oraz oznaczanie kursów wymiennych, zarówno dla gotowizny jak i dla zobowiązań, nastąpi drogą oddzielnej ustawy, która zostanie wydana przed rozpoczęciem wymiany. Ustalenie czasu i porządku, w jakim ma się odbywać wymiana, oraz prawo całkowitego lub częściowego wylączenia z wymiany pieniędzy przywiezionych z zagranicy wbrew ustawie z dnia 11 marca 1919 r., pozostawia się Ministrowi Skarbu, który na

mocy niniejszej ustawy może aż do chwili zakończenia czynności wymienionych zawieszać działalność banków, domów bankowych, kantorów wymiany i giełd, a także wydawać rozporządzenia czasowe, dotyczące przyjmowania i zwrotu wkładów bankowych.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do przygotowania świadectw 4% Renty Polskiej w wysokości potrzebnej do wymiany na podstawie niniejszej ustawy, w odcinkach według jego uznania, z kuponami półrocznymi, z których najbliższy ma być płatny 1 lipca 1920 roku.

Art. 4. Kupony od 4% Renty Polskiej, wydanej na podstawie niniejszej ustawy, wolne będą od opodatkowania. Rencie Polskiej przyznane zostają wszelkie prawa papierów pupilarnych.

Art. 5. Ustawa z dnia 26 marca 1919 roku (o ostatecznym wymiarze papierowych znaków pieniężnych) w przedmiocie częściowej wymiany papierowych zna-

ków pieniężnych na asygnaty pożyczki państwowej traci, równocześnie z uchwaleniem niniejszej ustawy, moc obowiązującą, zaś w przedmiocie obowiązkowego stemplowania papierowych znaków obiegowych ulega zawieszeniu.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

(—) *Trampczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:

(—) *Karpiński.*

ŁÓDZKI ODDZIAŁ TOWARZYSTWA ELEKTRYCZNEGO OŚWIETLENIA 1886 r.

podaje do wiadomości wszystkich swoich odbiorców, iż **z powodu** ustawicznego **braku węgla** i nieregularnej dostawy tegoż zmuszonym będzie **przerwać dostawę prądu**, o ile nie otrzyma świeżych zapasów w miarę potrzeby.

Uprzedza się przeto pp. odbiorców prądu o powyższej ewentualności, która nastąpić może już bez ponownego ogłoszenia wzgl. zawiadomienia.

Elektrownia ze swej strony czyni wszelkie wysiłki, by nie dopuścić do ostateczności i pracować będzie aż do wyczerpania wszelkich otrzymywanych zapasów.

Dyrekcja Elektrowni Łódzkiej.

Łódź, dnia 23 Maja 1919 r.

LICYTACJE PRZYMUSOWE.

W środę dnia 28 maja 1919 r. odbędą się następujące licytacje za gotówkę:

Między godz. 9—12 przed poł: ul. Miłsza № 6—biurko, ul. Lutomska № 14 — szafa, ul. Podrzeczna № 10 — kredens kuchenny, ulica Podrzeczna № 15 — serweta, ul. Drewnowska № 19 — 2 szafy sklepowe, ul. Wolborska № 35 — kredens, lustro, zegar, waga, ul. Północna № 20 — szafa, ul. Brzezińska № 13 — lustro, ul. Lagiewnicka № 24 — lustro, ul. Franciszkańska № 10 — 2 szafy, ul. Wschodnia № 44 — lustro.

Między godz. 12—4 po poł: ul. Zachodnia № 23—kasa, maszyna do szycia, ul. Wólczańska № 37 — stolik, ul. Benedykta № 78 — biurko, ul. Piotrkowska № 90 — biurko, waga, ul. Piotrkowska № 79 — krzesło, ul. Piotrkowska № 66 — stół, ul. Widzewska № 67 — szafa, ul. Olgińska № 14 — szafa, ul. Widzewska № 41 — zegar, ul. Cegielniana № 60 — waga.

W piątek dnia 30 maja 1919 odbędą się następujące licytacje za gotówkę.

Między godz. 12—2 po poł: ul. Juliusza № 30 — kredens, ul. Główna № 61 — lustro, ul. Widzewska № 223 — 2 piecyki, ul. Pabjanicka № 23 — stół, ul. Rzgowska № 23 — skrzynia do mąki.

Miejski Urząd Sekwestracyjny.

Łódź, d. 26 maja 1919 r.

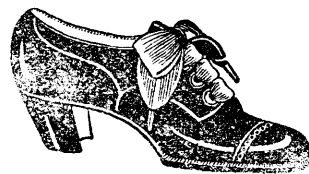
KANTOR WYMIANY i LOTERJI

JÓZEFA HIRSZBERGA

ULICA PIOTRKOWSKA № 24.

Pierwszorzędna Pracownia Obuwia LEWANDOWSKI i SOBOLEWSKI

ul. Cegielniana № 24.

Wykonywa eleganckie obuwie z trwałego i solidnego towaru po cenach możliwie przystępnych. Poleca dla p. p. wojskowych buty oficerskie i do konnej jazdy.

„Współcześni Działacze Polityczni Polscy“

Mała Encyklopedia

pod redakcją: Bolesł. Jankowskiego i Zygm. Lewartowicza wyszła z druku i jest do nabycia we wszystkich księgarniach.

KASA WYMIANY PIENIĘDZY

JANA HANEMANA

ul. PIOTRKOWSKA Nr. 12.

Drobne ogłoszenia.

Ajzykowicz Chaim zgubił kartę chlebową na 6 osób. Brzezińska 14.

Bankowi Handlowemu w Łodzi zginęły dwa weksle po 100 rubli, numery 740845, 740907, płatne 10 i 25 października 1914 r. w Łodzi, wystawca A. Kretschmar, żyranci: H. Fischer, S. Schönholz, Czwarte Łódzkie Towarzystwo Wzajemn. Kredytu. Ostrzega się przed nabyciem.

Blum Icek Dawid zgubił paszport. Wschodnia 6.

Bednarek Marcjanna zgubiła kartę chlebową na dwie osoby. Średnia 31.

Badziak Stefan zgubił kartę chlebową na 5 osób. Brzezińska № 108.

Berger Chaim zgubił paszport. Średnia 23.

Banasjak Bolesław zgubił paszport. Radogoszcz.

Cichowski Adam zgubił kartę chlebową na 3 osoby. Słowińska 15.

Drews Karol zgubił paszport, kartę zapomogową (czerwoną) i różne dokumenty. Fijałkowska 25.

Dutkiewicz Jan zgubił kartę chlebową na 8 osób. Benedykta 46.

Frydman Józef zgubił kartę chlebową na trzy osoby. Kamienna 3.

Falatycka Hela zgubiła paszport.

Flato Elimelich zgubił paszport. Średnia 1.

Goldberg Hana zgubiła paszport. Północna 14.

Głukson Haja zgubiła paszport. Ogrodowa 1.

Grünberg Jakób Icek zgubił paszport. Składowa 13.

Gniewaszewska Aniela zgubiła paszport. Nowe-Rokicie.

Gazicka Ludwika zgubiła paszport. Pl. Dąbrowskiego 2.

Gleiberg Chyl Majer zgubił paszport i różne dokumenty handlowe. Zawadzka Nr. 28.

Goldsztejn Mendel zgubił paszport. Kelenbacha 11.

Grudziński Franciszek zgubił kartę chlebową na 10 osób. Kamienna 5.

Gerszon Piotr zgubił patent i kwit od meldowania towarów. Piotrkowska 31.

Grochowicz Robert zgubił paszport, Sienkiewicza 34.

Grundman Abram zgubił pozwolenie na handel papierosami. Brzezińska 54.

Henzelin Jadwiga zgubiła kartę chlebową na dwie osoby. Lutomska 136.

Hübner Ferdynand zgubił kartę chlebową na 1 osobę. Brzezińska 430.

Huberman Matla zgubiła kartę chlebową. Aleksandryjska 28.

Heinze Teobald Adolf zgubił paszport. Miłsza 47.

Izbicka Rebeka zgubiła paszport. Północna 18.

Jeske Otto zgubił paszport. Dolna 5.

Jakóbowicz Natan zgubił paszport. Piotrkowska 10. (Tuszyn).

Kamasiewicz Hersz (Haus) zgubił paszport. Pańska 42.

Kohn Jakób Salomon zgubił paszport i różne dokumenty. Długa 27.

Kalma Natan zgubił paszport. Fajra 6. (Bałuty).

Klingbeil Dawid zgubił spis przemysłowy. Zachodnia Nr. 58.

Królikiewicz Weronika zgubiła kartę węglową. Tużyńska 3.

Krybus Szaja Izaak zgubił paszport. Magistracka 2.

Kamińska Aniela i Władysław zgubili paszporty. Pasaż Szulca 34.

Karpińska Władysława zgubiła kartę chlebową na 4 osoby i kartę węglową. Zawadzka 15.

Kenig Efreijem Leizer zgubił paszport. Dzielna 2.

Lieberman Nuchem zgubił paszport i kartę węglową. Zachodnia 21.

Lewi Chawa zgubiła paszport. Kamienna 8.

Łoznowska Feiga zgubiła paszport. Aleksandryjska Nr. 15.

Mikulicki Jaś zgubił paszport. Cegielniana 66.

Majewska Cecylja zgubiła paszport. Nowo-Targowa № 11.

Moczyński Stanisław zgubił kartę węglową. Wagnera № 7.

Michalski Jan zgubił tymczasowy paszport. Aleksandryjska 28.

Neumüller Aron zgubił paszport. Podrzeczna 15.

Nierenberg Feiga zgubiła paszport. Kamienna 1.

Nierenberg Majlech zgubił paszport. Wolborska 14.

Oszlerowicz Amalja zgubiła paszport. Piotrkowska 39.

Piotrowicz Marjanna zgubiła kartę chlebową na 5 osób. Widok 6. (Bałuty).

Płockier Salomon zgubił paszport. Kilińskiego 75.

Poznański Rubin i Leibusz zgubili paszporty. Szkolna Nr. 28.

Pilgrom Abram zgubił paszport. Cegielniana 29.

Praszkiér Jakób Szlama zgubił paszport. Kamienna 17.

Rozen Izrael zgubił paszport. Benedykta 20.

Rubinsztejn Beile zgubiła paszport. Wolborska 36.

Rotfogel Leibusz zgubił paszport. Południowa 16.

Rozensztejn Mendel zgubił paszport. Pasaż Szulca 16.

Rozenblat Henryka zgubiła paszport. Piotrkowska 35.

Sznurman Benjamin zgubił paszport. Dworska Nr. 47. (Bałuty).

Sych Juljanna zgubiła kartę chlebową na dwie osoby. Brzezińska 80.

Streibel Rudolf zgubił kartę węglową Nr. 8262. Rzgowska Nr. 13.

Serejska Gitla zgubiła kartę chlebową. Radwańska 6.

Steier Hana zgubiła paszport.

Szole Bronisław zgubił paszport. Miłsza 34.

Szpigiel Pinkus zgubił paszport. Lutomska 4.

Spiro Moszek Aron zgubił paszport. Zgierska 28.

Solarz Laja zgubiła paszport. Południowa 24.

Sierocka Sara zgubiła paszport. Łaska.

Szmirgold Hana zgubiła paszport. Nowomiejska 21.

Szwarc Moszek zgubił paszport. Zakątna 17.

Samborska Marja zgubiła paszport. Krótka 6.

Toporek Józef zgubił paszport. Północna 10.

Ton Mendel zgubił paszport. Kilińskiego 19.

Teich Jakób zgubił paszport. Drewnowska 9.

Telatycka Hela zgubiła paszport.

Traugot Leopold Heiman zgubił paszport. Piotrkowska 182.

Wergau Berta zgubiła paszport. Długa 123.

Weidner Robert zgubił paszport i kartę chlebową na dwie osoby. Andrzejka № 58.

Weisbart Keile zgubiła paszport. Młynarska 13.

Weinberg Icek Majer zgubił kartę węglową. Wschodnia Nr. 16.

Winiarski Dawid Noech zgubił patent. Aleksandrów.

Weingart Moszek, zgubił świadectwo nauczycielskie wydane przez Inspektora szkolnego w Kutnie. Oddać w redakcji Dziennika Urzędowego.